

ἦταν ξακουστό ἓνα ἀνδρόγυνο, ἓνας ἄρχοντας καὶ μιὰ ἀρχόντισσα ποῦ κάθονταν ἔς ἓνα παλάτι μεγάλο ἴσα μὲ μία πολιτεία, λαμπερὸ σὰν οὐρανὸς μὲ τᾶστρα, γιὰ τὴν ὅλ' οἱ τοῖχοι τοῦ ἦταν μαρμαρόχτιστοι καὶ στολισμένοι μ' ἀτίμητα πετράδια. Καὶ πάλι ἀπ' ἐξῶ δὲν ἦταν τίποτε ἔμπροστὰ ἔς τὸ τί ἦταν μέσα. Δὲν θαῦρισκε τέλος ἀν ἀρχινοῦσε κανεὶς νὰ πῆ τὸ τί καὶ τί στολίδια καὶ πῶς καὶ πῶς βαλμένα ἦταν ἐκεῖ μέσα. Ἐτυφλώνονταν τὰ μάτια ἀπ' τὴ λαμπράδα καὶ οἱ νοικοκυραῖοι ἔκαναν γιορταῖς καὶ πανηγύρια ποῦ δὲν ἔμπορουσεν οὔτε βασιλιάς νὰ τους παραβγῆ.

Ἀπὸ τόπο σὲ τόπο τὸ πράγμα μαθεύθηκε καὶ ἔς τὴ χώρα ποῦ εἶνε ἡ Μοῖραις καὶ μιὰ ἀπ' αὐταῖς — ἐκείνη ποῦ φάνηκε ἔς τὸν ἀχυριῶνα ντυμένη χρυσοκόκκινα — ἐκίνησε νὰ πῆ νὰ ἰδῆ εὐτυχημένους ἐκείνους ποῦ ὅ,τι εἶχαν τὸ χρωστοῦσαν ἔς αὐτή.

Ἔφτασε ἔς τὸ παλάτι κατὰ τὸ βράδυ-βράδυ καὶ μῆκε ἔς τὴ χρυσὴ κάμαρα ποῦ κάθονταν ὁ ἄρχοντας καὶ ἡ ἀρχόντισσα μονάχοι. Μ' αὐτοὶ ἀντὶ νὰ δείξουν χαρὰ ποῦ τὴν εἶδαν ἔπεσαν καὶ οἱ δύο ἔς τὰ πόδια της μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

— Πῶς γίνεται αὐτό; λέει ξαφνισμένη καὶ ὠργισμένη ἡ Μοῖρα. Δὲν εἴσθε εὐχαριστημένοι ἀκόμη; ἀχάριστοι, τί ἄλλο θέλετε;

— Καλὴ κυρὰ, εἴμαστε τόσο δυστυχισμένοι, ποῦ τὰ πεθάνωμε ἀπ' τὴ λύπη μας, ἀν δὲν μᾶς σπλαγχνισθῆς.

— Δὲν ἔχετε ἀρκετὰ πλοῦτη;

— Ἐχομε μὲ τὸ παραπάνω.

— Μήπως βαρεθήκατε νὰ πέφτουν ἀπ' τὰ χεῖλη σας μόνον φλουριά καὶ θέλετε ν' ἀλλάξουν; Θέλετε λοιπὸν καλλίτερα νὰ προστάξω νὰ πέφτουν διαμάντια καὶ ζαφείρια μεγάλα σὰν αὐτὰ περιστεριῶν;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλομε αὐτό.

— Πέτε μου λοιπὸν τί σας κάνει νὰ πονῆτε, γιὰ τὴν ἐγὼ δὲν ἔμπορῶ νὰ το βρῶ.

— Καλὴ κυρὰ, καλὸ εἶνε νὰ ζεσταίνεται κανεὶς ὅταν κἀν κρῦο, νὰ κοιμᾶται ἰσὲς πομπουλένια στρώματα, νὰ τρώγῃ ὅσο θέλει ὅταν πεινᾷ, μ' ἀπ' ὅλα αὐτὰ εἶνε κᾶτι καλλίτερο: νὰ φιλιέται κανεὶς χεῖλη μὲ χεῖλη μ' ἐκείνον π' ἀγαπᾷ. Ἀλλοίμονο! ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μᾶς ἔδωκες πλοῦτη, αὐτὴ ἡ χαρὰ ἐχάθηκε γιὰ μᾶς: κάθε φορὰ ποῦ πάμε νὰ σμιζομε τὰ στόματά μας, φλουριά βγαίνουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χεῖλη μας καὶ φιλοῦμε τὸ κρῦο αὐτὸ χρυσαφί.

— Ἄ, εἶπεν ἡ Μοῖρα, δὲν τὸ εἶχα συλλογισθῆ αὐτό. Μὰ τώρα πλεῖα δὲν ἔμπορεῖ νὰ γείνη ἄλλιως, πρέπει νὰ τὸ πάρете ἀπόφασι.

— Ὅχι, ποτέ! λυπήσου μας, σπλαγχνίσου μας.

Δὲν ἔμπορεῖς νὰ μᾶς πάρης πίσω τὸ χάρισμα αὐτὸ ποῦ μᾶς ἔδωκες;

— Ναί. Μὰ θὰ χάσετε μαζὶ καὶ ὅλα τὰ πλοῦτη, ὅσα ἔχετε καὶ θὰ γείνητε ὅπως πρῶτα φτωχοί, θεοφτωχοί.

— Καὶ τί μᾶς μέλει γιὰ τὰ πλοῦτη;

— Καλὰ λοιπὸν, ἄς γείνη κατὰ τὸ θέλημά σας.

Καὶ ἡ Μοῖρα ἀπλωσε ἀπάνω τους τὸ χρυσοῦ βαβδί της...

Εὐρέθησαν πάλι μέσα ἔς ἓναν ἀχυριῶνα ὀρθάνοιχτο κι' ὁ ἀέρας μπαινόβγαине ἐκεῖ κρῦος καὶ παγωμένος. Ὅπως ἦταν τότε ἦταν καὶ τώρα, νηστικοί, μισόγυμνοι: ἐτρεμούλιαζαν σὰν πουλάκια χωρὶς φτερά, χωρὶς φωλιά. Μὰ δὲν ἐπαρραπονοῦνταν: ἦταν εὐτυχημένοι σμίγοντας τὰ χεῖλη μ' ἓνα σφιχτό, γλυκὸ, ἀτέλειωτο φιλί...

(Κατὰ τὸν Catulle Mendès)

Δε

Ἐκ τῆς ἄρτι ἐκδοθείσης ἀξιολογού μελέτης *Περὶ μεταναστεύσεων φυτῶν καὶ ζῴων ὑπὸ τοῦ ἐν Μεσολογίῳ ἱατροῦ κ. Γ. Χ. Παρλαπά, ἀποσπῶμεν τὰς ἐν εἰδει σημειώσεων προσηγημένας ἐν τέλει τοῦ βιβλίου εἰδήσεις περὶ τῶν ἐν Μεσολογίῳ ἰχθύων καὶ τῆς ἀλειίας αὐτῶν:*

Η ΑΛΙΕΙΑ ΕΝ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΩ

Τὰ Τενάγη τοῦ Μεσολογίου, κοινῶς λιμνοθάλασσα, εἶνε εὐρὴ καὶ ἀβαθὲς θαλάσσιον πεδῖον, ἔχον ἐπιφάνειαν 4 ἑκατομμυρίων περίπου στρεμμάτων, διαιρεῖται δὲ εἰς 19 ἰχθυοτροφεῖα (Βιβάρια ἢ Ἰβάρια κοινῶς) ἅπαντα ἀνήκοντα εἰς τὸ Κράτος καὶ ἐνοικιαζόμενα παρ' αὐτοῦ κατὰ δεκαετίαν. Χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους διὰ μακρᾶς σειρᾶς νησιδίων καὶ ἀμμοδῶν προχωμάτων (λούρων), καὶ συγκοινωνεῖ μὲν πολλαχοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς θαλάσσης, ἰδίως ὅμως ἐνοῦται μετ' αὐτῆς διὰ στενῆς τινος αὐλάκος.

Ἐν τῇ εὐρείᾳ ταύτῃ θαλασσίᾳ ἐκτάσει τὰ συνηθέστερα καὶ πολυπληθέστερα εἶδη τῶν ἰχθύων, ἅτινα εἰσέρχονται κατὰ τὸ Ἐαρ, εἰσίν:

Ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν *Cephaloideōn Mugiloidel*

τὸ γένος *Kéφαλος Mugil cephalus*, τὸ ἄρῆεν καλεῖται κοινῶς στερὰδι, τὸ θῆλυ Μπάφα καὶ ἐκ ταύτης ἐξάγεται τὸ αὐγοτάραχον.

Ἄ Μύξιρος ἢ Μυξινάρι, *Mug. Saliens*.

Ἄ Γάστρος *M. Labeo*.

Ἄ Δευκύνος. *M. Curtus*, τὰ μικρὰ καλοῦνται Μαυράκια. Αἱ Βελήφισες, *M. Capito*.

Ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν *Sparoideōn*.

τὸ γένος *Χρῦσοφρυς, Chrysophrys aurata*, κοινῶς Τσιποῦρα καὶ Μαρίδα.

Ἄ Σπάρος, *Sargus rondeletti*.

Ἄ Σαργός, *S. vulgaris*, ἀλλὰ σπανιώτερος.

Ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν *Περκοειδῶν* τὸ γένος *Λάβραξ* *Labrax lupus*, συνηθέστερον ὅμως τὸ εἶδος *Labrax Nigrescens*.

Ἐκ τῶν *Κοβειοειδῶν* *Gobioidei*

ὁ *Γωβιός*, *gobius auratus* καὶ *gobius niger*, ὅπερ συνηθέστερον.

Ἐκ τῶν *Πλευρορέκτων*

ἡ *Γλωσσα* κ. *Χωματίδα*, *Solea Vulgaris*, καὶ ἡ *Ψήττα* εἶτα *Ῥόμβος* κ. *σιάκι*.

Ἐκ τῶν ἀπόδων

τὸ γένος *Ἐρχελος* κ. *χέλι* καὶ *Σούβλου* *μητάρι*, *Anguilla Vulgaris*.

Ἡ *Καβύτσα* *Ang. Latirostris*, ὅπερ κοινότερον.

Τὸ *καθαρόχελο*, *Enguille plat—bec*.

Ὁ *Γόγγρος* κ. *Δρόγκος*.

Πρὸς ἀλιεῖαν τῶν ἀνωτέρω μεταχειρίζονται διάφορα μηχανήματα, οἷον τὸ ἄγκιστρον (καλαμίδι) τὸ πολυἄγκιστρον (παραγάδι), τὸ σταφυλοκάρυ καὶ τὸν κάμακκ. Ἡ διὰ τοῦ κάμακκος ἀλιεῖα γίνεται συνήθως τὴν νύκτα. Ἐπὶ τῆς πρώρας τῆς λέμβου ἀνάπτουσι μεγάλην ἐκ δάδων πυρᾶν (πυργιά), ἐκ τῆς λάμπειως τῆς ὑποίαις ἐκθαμβούμενοι οἱ ἰχθύς μένουσιν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀκίνητοι.

Ἰδίως ὅμως τὸ κυριώτερον καὶ μᾶλλον καταστρεπτικὸν διὰ τοὺς ἰχθύς μηχανήματα τῶν ἰχθυοτροφείων εἰσὶν οἱ καλάμινοι φραγμοὶ (καλαμωτά). Εἶνε δὲ τοῦτο μέγα τετράπλευρον τραπεζοειδὲς τὸ σχῆμα, οὐτινος ἢ πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ἐστραμμένη πλευρά, ἢ καὶ βραχυτέρα, εἶνε ἐντελῶς κεκλεισμένη, φέρει δὲ κατὰ τὰς γωνίας αὐτῆς στρογγύλας προεξοχάς, καλουμένας πήρας (σάκκου), ὧν ἡ ἐλικοειδὴς εἰσοδος ἐπιτρέπει εἰς τοὺς ἰχθύς νὰ εἰσέρχωνται οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἐξέρχωνται. Αἱ δύο παράλληλοι τοῦ τραπεζίου πλευραὶ καλοῦνται *φύλλα*, καὶ συνέχονται στερεῶς μὲ τὰς πήρας, κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον αὐτῶν φέρουσιν ὁμοίας πήρας, καλουμένας κουρούπια. Ἡ τετάρτη δὲ πλευρὰ ἢ μεγαλειτέρα, δι' ἧς εἰσέρχονται οἱ ἰχθύς, εἶνε ἀνοικτὴ, οἱ δὲ καλάμινοι αὐτῆς φραγμοὶ διαίρουσιν εἰς δύο (μεσοβίβακα) καὶ σχηματίζουσιν εἶδος χόανης, δι' ἧς εἰσέρχονται οἱ ἰχθύς, μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ ἐξέλθωσιν.

Πολλάκις, κατὰ τὸ θέρος ἰδίως, μέρος τῆς ἀβαθοῦς θαλάσσης περικλείεται διὰ φραγμῶν ἐκ λεπτοτέρων καλάμων (σαμακίων), καὶ ὁσάκις θέλουσι νὰ ἐξαγάγωσι τοὺς ἐν αὐτοῖς περικλεισθέντας ἰχθύς, περιστέλλουσι βαθμηδὸν τοὺς καλαμίνοους φραγμοὺς εἰς στενότετον χώρον (χειροβολίδι ἢ γυροβολίδι).

Ἀπὸ τὰς ἀρχὰς Μαρτίου μέχρι Μαΐου ἡ συγκοινωνία μετὰ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους μένει ἐλευθέρα, οἱ δὲ ἰχθύς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην εἰσέρχονται εἰς τὰ τενάγη ὅπως παχυνθῶσι καὶ

καταστῶσιν ἀρμόδιοι πρὸς κυφορίαν. Περὶ τὰς 15 Μαΐου οἱ ἀλιεῖς ἄρχονται νὰ τοποθετῶσι τοὺς καλαμίνοους φραγμοὺς, καὶ κατὰ τὰ τέλη Μαΐου τὰ πάντα εἰσι διατεθειμένα οὕτως, ὥστε ἡ ἐξοδος τῶν ἰχθύων πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν εἶνε ἐντελῶς διακεκομμένη. Περὶ τὸν μῆνα Ἰούλιον ἀλιεῖουσι τοὺς Σπάρους καὶ τὸ εἶδος τοῦ Κεφάλου, *Mugil Saliens* κ. *Μυξυνάρι*. Ἄλλ' ἡ σπουδαιοτέρα ἀλιεῖα εἶνε ἡ τοῦ θήλεος κεφάλου, *Mugil Cephalus* κ. *Μπάφας*, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξάγουσι τὸ αὐγοτάραχον. Καθ' ὅλα τὰ ἰχθυοτροφεία ἡ ἀλιεῖα αὕτη ἄρχεται ἀπὸ τῆς α'. Αὐγούστου καὶ λήγει τὴν 14/26 Σεπτεμβρίου. Κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν οἱ ἰχθύς οὗτοι, ὧν τὰ ὠὰ εἰσὶν ἤδη ὄριμα, σπεύδουσι πρὸς ἀνέυρεσιν τόπου ἀρμοδίου πρὸς ὠστοκίαν διευθυνόμενοι πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀλλ' ἐμπίπτουσιν εἰς τοὺς καλαμίνοους φραγμοὺς, οὓς ἀνωτέρω ἐμνημονεύσαμεν.

Ἄμα λήξει ἡ ἀλιεῖα τῆς θηλείας Κεφάλου ἄρχεται ἡ τῶν Σπάρων, ἧτις διαρκεῖ ἀπὸ τὰς 15 Σεπτεμβρίου ἕως τὰ τέλη Ὀκτωβρίου· συλλαμβάνονται δὲ καὶ οὗτοι διὰ τῶν αὐτῶν καλαμίνων φραγμῶν ἄνευ διακρίσεως γένους. Ἐπέρχεται δὲ τοιαύτη καταστροφή αὐτῶν ὥστε κατὰ τὸν Νοέμβριον οὐδὲ εἰς Σπάρους εὐρίσκειται καθ' ὅλα τὰ τενάγη τοῦ Μεσολογγίου. Δέον ὅμως ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ ἀπαγορεύσῃ αὐστηρῶς κατὰ τὰς μελλούσας ἐνοικιάσεις τὸ λεγόμενον *στολόγημα*, τουτέστι τὴν πύκνωσιν τῶν καλαμίνων φραγμῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε μόλις νὰ διέρχεται τὸ ὕδωρ. Διὰ τοῦ μέσου τούτου ἡμῶ μετὰ τῶν Σπάρων συλλαμβάνονται δυστυχῶς κατ' ἔτος καὶ 25 ἕως 30 χιλιάδες ὀκάδες Σπαρίδια. ἅτινα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς 4 ἕως 5 ἑκατομμύρια ἄτομα, ταῦτα δὲ ἀλατιζόμενα πωλοῦνται εἰς τὴν εὐτελεστάτην τιμὴν τῶν 20 ἢ 25 λεπτῶν τὴν ὀκάν. Καὶ ἐκ τῶν ἄλλων οἰκογενειῶν πολλὰ ἑκατομμύρια τοιοῦτων ἰχθυδίων συλλαμβάνονται οὕτω κατ' ἔτος καὶ πωλοῦνται εἰς εὐτελεῖς τιμὰς. Μολονότι δὲ ἡ γονιμότης τῶν ἰχθύων εἶνε, ὡς γινώσκωμεν, καταπληκτικὴ, οὐχ' ἦττον ἢ πληθὺς αὐτῶν θέλει διὰ τοῦ χρόνου σπουδαίως ἐλαττωθῆ, ἐὰν μὴ ληφθῶσιν ἀπαγορευτικὰ τινὰ μέτρα, ἀφορῶντα τὴν ἀλιεῖαν τῶν ἰχθυδίων τούτων.

Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου μέχρι Δεκεμβρίου γίνεται ἡ ἀλιεῖα τῆς *Χρυσόφρου* κ. *Τσιπούρας* ἢ *μαρίδας*. Ὅταν οἱ ἰχθύς οὗτοι παχυνθῶσιν, ἡ δὲ κυφορία αὐτῶν εἶνε ἤδη περὶ τὸ τέλος τῆς, προχωροῦσι πρὸς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν ὅπως ὠστοκῆσωσι καὶ ἀνεύρωσι κρησφύγετα διὰ τὸν χειμῶνα βαθύτερα, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν ἀπαντῶσι φραγμοὺς, εἰς οὓς ἀπαξ εἰσελθόντες δὲν δύνανται πλέον νὰ ἐξέλθωσι.

Βραδύτερον, ἦτοι κατὰ τὸν Δεκέμβριον καὶ

Ίτανουάριον. τὴν αὐτὴν ἀκολουθοῦσι πορεῖαν καὶ εἰς τὰς αὐτὰς ἐμπίπτουσι παγίδας καὶ οἱ καθ' ὁμάδας πολυπληθεῖς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος διευθυνόμενοι *Λαύρακες*, ἐκ τῶν ὧν δὲ τούτων κατασκευάζεται καὶ αὐγοτάραχον κατωτέρως ποιότητος, (τὰ καλούμενα βεφουδία).

Εἰς τὰ τενάγη ταῦτα ἀλιεύονται ἐπίσης, συνηθέστερον ὅμως διὰ τοῦ κάμακος, καὶ οἱ Ἐγγέλυς, ὧν τὰς ἐντὸς τῆς ἰλύος ὕπας διακρίνουσι καλῶς οἱ ἀλιεῖς.

Ἀλιεύουσιν ἐπίσης ἢ μᾶλλον συλλαμβάνουσι διὰ τῶν χειρῶν καὶ μεγάλα ποσὰ Κοβιῶν (γωβιῶν), *gobies niger*.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Χ. ΠΑΡΛΑΠΑΞ

Τὰ κάτωθι δημοσιεύμενα δημῶδη ἄσματα τῆς Μακεδονίας φάλλονται συνήθως κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Λαζάρου ὑπὸ παιδῶν περιερχομένων τοὺς οἴκους καὶ συλλεγόντων εἰς ἀμοιβὴν αὐτὰ διὰ τὸ Πάσχα. Ἐδόθησαν δ' ἡμῖν ὑπὸ τοῦ μακεδόσος ἱατροῦ κ. Θεοφ. Γεργιάνη μετ' ἀξιοπαίλου ζήλου συλλέγοντος τοιαῦτα δημῶδη μνημεῖα τῆς ἑλληνικωτάτης πατρίδος του. Τὰ ἄσματα ταῦτα ἔχουσι καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα ὅτι συλλεθέντα ὑπὸ μακεδόσος, λογίου μὲν, γνώστου δὲ καὶ τοῦ ἐγγχωρίου διαλεκτικοῦ ἰδιώματος, τηροῦσιν ἐν τῇ γραφῇ ἀκριβέστατα τοὺς τύπους κατὰ τὴν ἐγγχωρίαν προφορὰν.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ

1

Μίγισ τὴν ἔχ' ἢ μάνα τῆς μικρῆς καὶ χαϊδρμένης
τὴν ἔλουε τὴ χεῖνιζι 'ς τὸ σύννηφου τὴν κρύβει·
τὰ σκότταψι τὸ σύννηφο καὶ φάνκαν τρία βουρλίδια·
σὰν εἶδαν κόσμου θάμαξαν, τὸν παναγῦρ' συγίσχη·
σὰν εἶδον 'ἢ πρᾶμματευτῆς ἔψησι καὶ ζαλισκη.
Σήκου σήκου, πρᾶμματευτῆ μ', νὰ ἰδῆς τὴν πρᾶμματειὰ σου.
— Δόσει φουτιὰ στὴν πρᾶμματειὰ καὶ φλόγα 'ς τὸ μπτάξι,
τὸ κίτρινον, τὸ πράσινον, τὸ νηρογαλατάτο.

2

Μαρὴ βαμβακοπρόσωπη καὶ γαϊτανοφρυδοῦσα,
τί μάνα ἦταν π' σ' ἔκαμι, τί χέρια σ' ἔκρατουσαν;
καὶ σ' ἔκαμαν παρέμουρφη, ἄττηρη σὰν πηριστέρα;
ἀκούστηκαν τὰ κάλλη σου σ' ὅλην τὴν οἰκουμένην.
Μαργαριτάρι 'ς τὸ χαρτί ἐνι τοῦ προσουπό σου
καὶ μῆλ' ἀπ' τὸν παράδεισου ἐνι τοῦ μάγουλό σου,
καπνίστηκισ 'ς τοῦ μάλαμμα, καὶ πηρπατεῖς καὶ λάμπεις,
σὰν ἦλιο φέγγεις 'ς τὴν αὐλή, σὰν ἄστρου μέσ' 'ς τὸ σπίτι,
καὶ σὰ δαμάς βασιλικὸς φέγγεις 'ς τὸ πηριθόλι.
— Ἡ μάνα μ' ἦταν πέρδικα καὶ ἀρέντης μ' πηριστέρι
καὶ ἔκατσαν καὶ μ' ἐστόρισαν σὰν τ' ὄμουρφο ἐψητέρι.

3

Σπινὴ λαλίτσ' ἀκούστηκισ 'ς τοῦ Βαρδαριῦ τὸν κάμπο,
ποῦ πῆρ' ὁ λύκος τὸ πηδί, πῆρε καὶ τὸ ληχοῦδι.
Χίλωνι νομάτ' τὸν κυνηγοῦν, τριακὸς ἀρματωμένοι·
κανεῖς καὶ δὲν τὸν ζυγούση κανεῖς δὲν τὸν ζυγώνει,
μὸν μάνα πῶχει τὸ πηδί, μὸν κείνη τὸν ζυγώνει.
« Ἄσπες μοι λύκε μ' τὸ πηδί, ἄσπες μοι τὸ ληχοῦδι ».
Τὰ τὸ πηδί πλουγήθηκιν ἀπὶ τοῦ λύκ' τὸ στόμα·
« Θὰ νέρτου 'γὼ μανοῦδά μου, θὰ νέρτου 'γὼ τὸ σπίτι,
ὄντας θ' ἀσπρίσ' οὐ κόρακας, καὶ θὰ μαυρίσ' οὐ γλάρους·
καὶ ὄντας θὰ στύψ' ἢ θάλασσα, νὰ σπείρουμι κριθάρι·
θυμᾶσαι οὐ μανοῦδά μου ὄντας μ' ἐδλαστημούτης
ταχυὰ ταχυὰ τὴν Πασκαλιά, καὶ 'ς τὸν Καλὸ τὸ λόγο
ὄντὰ τρουγίς καὶ ἐπινίς καὶ ἡμένα βλαστημούσις;
« ἄς μ' ἔδν' ἢ Θιὸς ἕνα πηδί, καὶ 'ἄς τὸπτηρι καὶ ὁ λύκος ».

4

Σὰ ν κίνησιν ἢ Μῆτρης μας νὰ πῆν νὰ ζηγαρίση.
Παίρνε νάλετρι 'πού μηλιά, ζυγὸν μαλαματένιον,
καὶ ἡ γκάτσιανον, ἀπού λαλεῖ, τριανταφυλιὰς κλονάρι
καὶ βώδια λαμπρουκέρατα, 'ς ἕνα στρουφὸ χουράφι·
Σπέρνει σιτάρ' α δώδηκα, κριθάρια δηκαπένητη
καὶ βρώμης δηκατέσσηρα· μὰ δὲν θὰ τὰ θηρίση.
Πουλοῦδι πάσηε καὶ ἔκατσι 'ς τ' ἀπιγυρισμάτ' του,
Τὰ σὰ λαλοῦσι καὶ ἤλγηι σὰν ἄνθρωπους τὸν λέγει·
« Σπέρνεις Μῆτρι μ' καὶ χαίριση, μὰ δὲ θὰ τὰ θηρίση ».
— Τὰ ποῦ τὸ ξέρ'ς πουλοῦδι μου, πῶς δὲ θὰ τὰ θηρίση;
— ν' ἠψὲ 'μεινα ετοῦν οὐρανὸ μαζὶ με τοὺς ἀγγέλοι·
γλέπου τὸν Κύριο εἰς τὸ θρονί, τὸ Χάρο εἰς τὸ πουδάρι·
ἀχώρια γράφαν τ'ς ζουντανί, καὶ ἀχώρια τ'ς πηθαμένοι
καὶ σένα, Μῆτρι μ', σ' ἔγραφαν με τοὺς ἀπθαμένοι.
— Τὰ νάξηρα πουλοῦδι μου νήγῳ πῶς θὰ πηθάνου,
νὰ σφάξου τὰ βουδοῦδιε μου. ἄλλους νὰ μὴν τα ζέψη,
νὰ σφάξου τὴν καλοῦδα μου ἄλλους νὰ μὴν τὴν πάρη.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ — ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ — ΤΕΧΝΑΙ

Συνέδριον βοτανικῆς θὰ συνέλθῃ ἐν Παρισίσις κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ προσεχοῦς αὐγούστου. Τὸ συνέδριον τοῦτο ὀργανίζεται ὑπὸ τῆς *Γαλλικῆς γεωγραφικῆς ἐταιρίας*, θὰ συζητηθῶσι δὲ ἐν αὐτῷ τὰ ἐξῆς θέματα: 1) Περὶ τοῦ πᾶσαν χρησίμων θὰ ἦτο ἀνὰ διὰ κοινῆς συνεννοήσεως τῶν ἀπανταχοῦ ἐταιριῶν καὶ βοτανικῶν μουσειῶν κατηρτίζοντο ἀκριβεῖς χαρταὶ τῆς διάδοσεως τῶν διαφόρων εἰδῶν καὶ γενῶν τῶν φυτῶν ἀνὰ τὴν γῆν. 2) Περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἀτινα ἢ φυτικῆ ἀνατομία παρέχει εἰς τὴν φυτικὴν ταξινομίαν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦ συνεδρίου, ἐν αὐτῷ τῷ καταστάματι ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ γίνωται αἱ συνεδριάσεις αὐτοῦ, θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἔκθεσις χαρτῶν, βιβλίων, φωτογραφίων κλπ. ἀναφερομένων εἰς τὴν βοτανικὴν γεωγραφίαν.

Ἀσθενῆς ὑπνωτισθεῖς ὑπέστη ἀνοδύνας ἐγγείρησιν ἐν Ἐρεβῇ τῆς Σουηδίας, μὴ γενομένης τῆς συνήθους χρήσεως γλωροφορίου.

Τὸ μνημεῖον τοῦ Μόζαρτ κατὰ νεωτέραν ἀπόφασιν θὰ ἰδρῶθῃ ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ ἀγίου Στεφάνου ἐν Βιέννῃ, θὰ προκηρυθῇ δὲ προσεχῶς ἐπὶ τούτῳ ἄγων ὑπὸ τῆς οἰκείας ἐπιτροπῆς, εἰς ὃν θὰ κληθῶσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν ν' ἀποστείλωσι σχέδια τοῦ μνημείου.

« **Ἡ Φρόνη ἐν Ἐλευσίνῃ** », ἡ νεωτάτη εἰκὼν τοῦ ἐν Πετροπόλει διαστήμου ζωγράφου Σμιράδσκη ἡγοράσθη ὑπὸ τοῦ Τσάρου ἀντὶ 70,000 ρουβλίων. Ἐδόθη δὲ συγχρόνως εἰς τὸν καλλιτέχνην τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέσῃ τὸ ἔργον εἰς τὴν παρισινὴν ἐκθεσιν καὶ νὰ ἔχῃ ἐπὶ ἐν ἔτος πλήρη τὴν κατοχὴν αὐτοῦ καὶ τὰ ἐκ ταύτης ὀφέλη περιάγων καὶ ἐχθὲτον αὐτὸ ὅπου ἂν θέλῃ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην.

Γυναῖκας ὡς σπουδαστὰς θὰ δέχεται καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν Βρυξελλῶν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους κατὰ κυβερνητικὴν ἀπόφασιν.

Βιβλία ἐν Ἰταλίᾳ ἐξεδόθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1887, ὡς μαρτυρεῖ ἐπίσημος στατιστικὴ, 11,161, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν ἀνερχομένων ἐν ὅλῳ εἰς 1606 φύλλα. Ἡ ἀναλογία τῶν βιβλίων εἶνε 1 ἐπὶ 2683 κατοίκων, τῶν δ' ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν 1 ἐπὶ 18,842. Ἐκ τῶν ἐκδοθέντων βιβλίων 1168 ἀνάγονται εἰς τὴν γεωργίαν, βιομηχανίαν καὶ ἐμπόριον, 1011 εἰνε πολιτικὰ καὶ θρησκευτικὰ, 670 ἱατρικὰ, 606 ἱστορικὰ καὶ γεωγραφικὰ, κλπ. Ἐκ